demà

"unim-nos i demà la Internacional serà el gènere humà"

Lliga Comunista Revolucionària | Països Catalans, Abril, 1988 | Nº 53 | Preu:40 Ptes./2 FF.

GEGANTS I CAP-GROSSOS

La vigília de St. Jordi el rei d'Espanya vindrà a Catalunya a presidir els actes del mil.lenari. Per als nostres governants les celebracions nacionals solien tenir dues dimensions de difícil equilibri: una de reivindicativa front a l'Estat, per a complaure al poble; i una altra de legitimació del propi poder i del sistema que representaven. Presidint la celebració de gestes del passat o honorant la memòria d'antics herois, es reivindicava l'acció (quant més allunyada millor) i es reclamava l'antiga glòria per als nous governants, els quals cercaven el mateix difícil equilibri en la seva actuació política. Quan l'aconseguien, ells mateixos podien aspirar a integrar-se a la iconografia de les celebracions nacionals.

Tal fou el cas dels presidents Macià i Companys. El primer planejà la invasió de Catalunya per Prats de Molló (que fracassà abans d'iniciar-se) en temps de Primo de Rivera, i proclamà la fi de la Monarquia i el naixement de la República Catalana (encara que molt ràpidament acceptà de substituir-la per l'Estatut). El segon reaccionà amb dignitat a les ofenses del poder central i el 6 d'octubre tornà a proclamar la República Catalana (encara que la defensà amb poc entusiasme), sostingué la guerra contra Franco (encara que desarmà els obrers) i morí afusellat pels militars feixistes. Foren els últims gegants de la iconografia nacional catalana.

Cap altre president ha tornat a aconseguir el difícil equilibri. La custòdia del cor de Companys no va donar a Tarradellas ni un gram del seu valor i va acceptar de tornar a Catalunya de bracet amb Suárez i amb la benedicció reial. Pujol, durant la dictadura, no somniava invasions sino que feia país des de la Banca Catalana; després va acceptar un Estatut més retallat que el del 32, es va anar fent amic de la monarquia i de les FAS (les quals vol ben integrades a l'OTAN) i ara, quan necessita reaccionar davant d'una ofensa a Catalunya, no es gira mai contra aquestes respectables institucions. Però als ulls del poble, la figura d'aquests presidents s'ha anat encongint. Si Macià i Companys foren admesos entre els gegants, Tarradellas i Pujol en prou feina arriben a cap-grossos. La reivindicació s'ha tornat submissió. I les velles celebracions s'han anat convertint en festes oficials i en actes de propaganda del poder. I la més recent de totes, el mil.lenari, en una farsa on els mil anys de la independència dels reis francs seran presidits per un rei borbó, descendent de Felip V i entronitzat per Franco.

Davant d'aquest escarni els gegants s'han declarat en vaga i a la festa només actuaran els cap-grossos.

Dones

LA GENERALITAT DESCOBREIX LA DONA CATALANA...

Fins ara, el Govern d'en Jordi Pujol ens tenia acostumades al silenci, a la presència dels homes convergents en tots els àmbits de la vida política catalana, només trancats per la presència o les declaracions penoses i reaccionàries de la Sra. Marta Ferrusola, que representa els valors tradicionals d'una dona burgesa catalana típica, esposa i mare, emprenedora, treballadora, activa inauguradora, assistent als congressos Pro-Vida i protagonitzant pels elector convergents aquella frase tan repetida «...Això es una dona»: *La honorable dona del Sr. President...*

Però si alguna cosa no li podem negar a la nostra burgesia nacional es la seva vocació per modernitzar-se, per homologar-se amb els seus companys europeus i per tant tenir una imatge, adequada a la CEE i al que calgui: i en els temes de les dones, realment encara no hi havia pensat gaire, però no era questió de deixar-se pasar la mà per la catar pels socialistes que ja tenien un "Instituto" i que tot el dia donaven la tabarra amb el tema de la igualtat.

Ara s'acosten les eleccions i ha arribat l'hora de demostrar el seu estil europeu, de promocionar les dones i fins i tot ens han muntat un Congrés, el I Congres de la Dona Convergent, vull dir Catalana...

De tota manera les coses venen d'una mica, mès lluny. A l'Estatut ja es contemplava com a competència "la promoció de la dona" i per això les competències, les tenia transpassades, però no sabia masse què fer-ne i els diners anaren a parar a vídues i d'altres elements socials, a departaments com els de cultura, serveis socials i aquí va quedar la cosa... Només el primer govern de la Generalitat va far una campanya sobre l'anticoncepció... però eren altres temps i aquell escàndol es va acabar, quan la Institució va ser realment de dretes...

Malgrat tot, a la fi al Juny del 86, es va crear, des del Parlament de Catalunya, la proposició no de llei de constitució de la comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona, per promoure la igualtat, no discriminació i participació de la dona a la vida política i cultural.

Està integrada pel Sr. President, un secretari, un representant de cada un dels departaments... i finalment per allò de que quedava malament que no hi hagues cap dona, el dia de la Moreneta del 87 es nomena la Sra. Joaquima Alemany Directora Executiva de la Comissió Interdepartamental de Promoció de la Dona. I d'aquí surt la idea de formar un Consell Assessor d'aquesta comissió que encara no existeix, pero que ràpidament ara es vol constituir...

El Govern central, ja fa molt temps que ens parla d'igualtat, i ja fa temps que la seva opció ha estat la de intentar integrar el moviment feminista per la via institucional, fent estudis, declaracions de bones intencions i aquí a Catalunya fins i tot ha elaborat un programa de 50 mesures, per a la igualtat, per a que al 92 hi hagi un bon nivell de participació de les dones, sinó a les Olimpiades, sí a la vida politica... I ara intenta aplicar a les seves files l'invent del 25%, i així tambe canviar una mica d'imatge... El PSOE, que no es pot permetre el luxe d'ignorar la realitat social de les dones, de l'existència del moviment feminista, però que al mateix temps ja s'ha decidit a ser el gestor del sistema capitalista i patriarcal, intenta adaptar la realitat a aquesta missió històrica per la via de la integració i d'un llenguatge feministoide, i unes quantes mesures, el 25%, la comissaria de policia, molts estudis, repartiment de diners al moviment feminista, jornades, declaracions sobre les dificultats del Govern de tirar endavant la llei d'avortament, etc...: en una paraula salvar la cara a la política econòmica i social del PSOE, que necessita semblar progressista, però que sembla que no pot...

Igualtat?

Pero tornem a la igualtat, un discurs del feminisme, deformat, homologat, i cada vegada més descafeinat, el que era tambe s'incorpora la dreta europea; aquí Convergència.

La igualtat es converteix així, en una igualtat formal, a les lleis, en especial, a les que es pugui, amb la Constitució a la mà, si pot ser als medis de comunicació, es la igualtat de drets, intentant que es mantingui el conjunt del sistema, i que a més a més les dones es quedin tranquil.les perquè ja han trobat algú que defensi els seus drets i fins i tot els denuncïi... Així no s'oposa a les demandes del moviment feminista sinó que les "reconverteix" en demandes per la igualtat formal, per exemple, no es mostrarà contra l'avortament, sinò que potenciarà que es faci a la privada, defensarà el treball per a les dones, pero no parlarà de la diferent manera com les dones s'incorporen a la feina, parlarà de la violència sexual, pero defensarà quan li interessi la llibertat sexual, encara que sigui respectant la doble moral...

Convergència no ha arribat tant lluny, just un Congrés, alguns estudis, i un flamant cartell per tot Catalunya, "Per un futur Igual" i no explica igual a què... El Congrés, si s'ha destacat per alguna cosa, és per l'intent electoral, per falta de democràcia interna, per una abassegadora majoria de dones catalanes convergents (d'altra banda ben respectables...) i és que encara està aprenent, coneixent com situar-se, però de mica en mica, ja ho veureu, anirà aprenent, i el proper no serà tant descarat... Malgrat les crítiques, la seva flament directora envia als grups del moviment feminista una carta ben simple: Sr. (senyor) Envieu-nos el nom del vostre representant per el consell assessor. Eficacia i empenta... arribaran molt lluny.

De tot això que no desprengui que les dones feministes no volem que les institucions, i la Generalitat en especial no faci res per les dones, sinó ben al contrari.

El feminisme i les institucions...

El moviment feminista ha reivindicat la seva autonomia de les institucions, dels homes, dels partits, per a garantir la seva total independència del que no fossin els drets de les dones, però totes les seves demandes, van dirigides a canviar la vida de les dones, també a nivell material i es per això que exigeixen a les institucions de portar.les endavant, de donar treball, Informació sexual, llei d'avortement centres per a dones maltractades, planings i un llarc etcetèra, conegut a bastament per les institucions, juntament amb la demanda de llocs de reunió i diners per a que el moviment feminista es pogui desenvolupar... Es sobre les actuacions de les institucions sobre aquestes demandes que les jutgem i per això sabem que la Generalitat a aquest nivell, no te cap credibilitat, pero li continuarem exigint, a ella, als Ajuntaments, al Govern Central.

I si el moviment Feminista diu que no vol participar en el consell Assessor, no és perque no tingui autoritat ni informació per assessorar millor que ningú, sinò perque posa per davant de la participació a les institucions, el desenvolupament del moviment feminista, la garantia de la seva autonomia, i es per això que en cada moment ha de valorar a què dedica les seves forces, si a assessorar a la Sr. Alemany o a d'altres coses...

Cada moviment i cada moment polític te la seva prioritat, i la prioritat del moviment feminista continua essent el carrer, els llocs de treball, als instituts, als barris la lluita per la igualtat des de la mateixa realitat de les dones contra la seva opressió, per a fer avançar les dones en la consciència de si mateixes, de gènere oprimit, de la necessitat de destruir i canviar de dalt a baix aquest sistema capitalista i patriarcal. Quan les Institucions s'apuntin a aquest projecte, sera una altre època... Mentrestant continuarem exigint a les Institucions que es facin càrrec de les nostres demandes.

Montserrat Cervera

Eleccions al Parlament

AMB LES CARTES MARCADES

Aquestes eleccions no tenen ni tan sols l'interès de possibles canvis de majories o de govern. És com assitir a una partida amb les cartes marcades. Així, es més que probable que CiU repeteixi majoria absoluta i que el PSC-PSOE mantingui —escó amunt o avall— les posicions actuals. Això sí, resta la incògnita —no exempta d'un cert grau de morbositat— de què pot passar amb el PSUC (Iniciativa per Catalunya) o amb ERC (i també amb el CDS).

Aquest i cap altre és el panorama. Perquè a la fira electorera d'enguany tornaran a instal.lar-s'hi dues barraques molt grans (CiU i PSC-PSOE) que ocuparan gairebé tot l'espai disponible, mentre que la resta (PSUC, ERC...), a més de ser petites, pateixen un greu deteriorament i estan pràcticament sense piles per la meganofia; a més, han tingut baralles dins dels negocis familiars.

El país progressa?

Després de deu anys de Constitució i gairebé els mateixos d'Estatut, estem ben lluny d'avançar en la recuperació política de la nostra nació. Aquesta és cada cop més una realitat difosa dins la presó de pobles que és l'estat espanyol.

A Catalunya hi ha prop de mig milió d'aturats, el 40% dels quals són joves. La "reducció" oficial dels índex d'atur es fa a costa del creixement del treball precari en condicions infrahumanes. Creix l'abisme entre els que tenen molt i els que no tenen res. Es desenvolupen zones on es concentra la misèria més extrema. Les poques inversions públiques es fan amb criteris clientelars, i les subvencions afavoreixen descaradament les entitats en funció de la seva filiació electoral.

L'"autogovern" ha estat i és un instrument en mans de la burgesia catalana per a gestionar els seus interessos, per a augmentar la seva participació en els guanys generals del sistema. Aquesta és també la funció que té l'esforç del govern Pujol per a captar inversions estrangeres a Catalunya, el TGV, etc., (la projecció del país, que en diuen). Tot plegat es veu més clar si fem un cop d'ull a la situació de la Sanitat o a la de l'Ensenyament (un sistema educatiu totalment deteriorat, amb uns pressupostos insuficients, amb una Universitat on més de vint mil joves no poden estudiar el que volen i molts altres milers no hi poden accedir a causa de la selectivitat acadèmica i econòmica).

Els Jocs Olímpics seran un negoci inmens. El capitalisme català i el no català, els especuladors de tota mena, ja s'estan fregant les mans. Els diners públics seran utilitzats per a fer negocis fabulosos. Això serà Xauxa, i també un desastre ecològic i urbanístic sense precedents. Som el país de les nuclears i dels seus residus... De bases ianquis en tenim poques, però això és degudament "compensat" amb la utilització del port de Barcelona i de la Mediterrània com a camp d'aprovisionament, descans i maniobres de la VI Flota. Poc importa que el poble, fins i tot en un referèndum manipulat, digués NO a l'OTAN i expressés la seva voluntat de neutralitat. Ben al contrari, Pujol s'empipa perquè els F-16 no hagin estat traslladats a Catalunya. Tenim, això sí, moltíssima policia. Per si fa alguns anys en teníem poca, ens hi han afegit els Gossos d'Esquadra: així n'hi ha més; i més porres, més antiavalots... No poden escoltar el president de la Generalitat quan aquest va a fer un "volt" per l'estranger, però per a reprimir el poble, per a això sí que serveixen. Trobem agressions, violacions, discriminació contra les dones en tots els terrenys... i quan arriba el temps de les eleccions, manipulació vergonyant: els uns (PSOE, PCE-PSUC...), amb la història del 25%; els altres, per no ser menys, "congressos" fantasmals... ¿i què més?

Això no s'aguanta

Durant la fira, els xarlatans faran —és de suposar— referència a alguns d'aquests problemes, tot i que evitaran curosament reincidir en les "promeses electorals" quantificables, no fos cas que s'agafessin els dits (tots van aprendre la lliçó dels 800.000 llocs de treball...). Això sí, no faltarà molta, molta xerrameca, grans i excelses paraules, "moral", "ètica", "Catalunya", "progrés"... merda!. Els uns, que *«cal compadir els que no poden seguir»* (Pujol), els altres, que *«res de compassió, el que cal és una millor distribució "progressista" de la riquesa»* (Obiols)... més merda! «"El país progressa". Això ho diuen tant CiU com el PSC-PSOE. I és evident per a qui!.

CiU ha estat tots aquests anys combregant (i fent-nos combregar) amb rodes de molí ("compte amb els militars", "tranquil, Jordi, tranquil"), i vinga lleis de Bases, i vinga lleis orgàniques i reglaments i recursos i ofegament econòmic... I ara, per fi, creient que és el moment oportú perquè els militars sembla que estan estretinguts amb les joguines otàniques, es despengen amb allò de *"o tornem a l'esperit del 79 o plantegem la revisió de l'estatut"*. Revisió! és a dir, més hores de pati dins la presó espanyola; i si pot ser, que ens hi facin un frontó. S'obliden de reivindicar que les pilotes per jugar les facin els presos de la cinquena galeria, els incomunicats... per "lluitar contra l'atur juvenil".

El "new look"

Que el PSC-PSOE es mantingui en les seves posicions, ja serà força meritori. Aquest partit, veritablement, està aconseguint de mica en mica un "new look" més "independent", més "català". Compta amb el desinteressat ajut de grans mitjans de comunicació que transmeten molt bé, aprofitant casos com el de Mariscal o Els Joglars el missatge del govern central, la contraposició entre l'"España moderna", "tolerante", "abierta al mundo", a una Catalunya irascible i tancada en si mateixa. Aquest és el doble discurs del nou "federalisme". I és també el "new look" de l'espanyolisme. Un espanyolisme que, d'altra banda, torna a creixer després d'haver-se batut en

• • •

Arrancant l'estanquera

• • •

retirada entre els anys 76 i 79, i que ha estat de primer imposat pel 23-F i posteriorment atiat amb cura pel PSOE. Un espanyolisme com sempre anticatalà, encara que ara es presenti sota una versió "light" i federalista.

I és a aquesta "locomotora de España" que —diuen— hauria de ser Catalunya de cara a la "integración en las Comunidades Europeas" a la que s'apunta la "Convenció per una majoria nacional i de progrés". Perquè —amb l'inefable Solé Tura al capdavant—, s'apunten a un bombardeig si és que cal per tal de sortir del seu llarg purgatori d'excomunistes. Tot sigui per les sagrades institucions!.

Abstenció

La LCR no es presentarà a les eleccions, com tampoc ho faran les altres forces revolucionàries i independentistes. No ens presentem perquè ni en solitari ni junt amb d'altres tenim prou possibilitats de treure res en positiu d'aquestes eleccions, terreny especialment poc propici per a les organitzacions revolucionàries.

Tampoc podem donar el vot a cap de les opcions que es presenten. Tret de CiU i el PSC, gestors directes del capitalisme i l'opressió nacional, Iniciativa de Catalunya-PSUC es caracteritza per la seva defensa fonamental de la Constitució i l'Estatut (amb alguns retocs menors), i encara és recent la seva signatura del nou "pacte" contra el moviment revolucionari basc... I si no es ven més, és perquè el sistema en pot prescindir. És una força que resta buida de qualsevol energia transformadora.

Els grans mitjans econòmics, la despesa immensa en propaganda i publicitat que suposen unes eleccions, estan totalment fora de l'abast de les forces revolucionàries. D'altra banda, és sabut com els medis de comunicació del sistema marginen sistemàticament les opcions més radicals. Tot això fa que les eleccions no siguin avui un terreny de confrontació vàlid per a l'avanç de la lluita, tret de situacions particulars com les passades eleccions al Parlament Europeu, on es van conjuminar un seguit de condicions favorables.

El terreny fonamental de lluita i d'avanç és el carrer, l'organització i l'impuls dels moviments socials, de totes les protestes, de les rebel.lies... Per aquest camí la LCR i les forces revolucionàries i independentistes hem assolit fites importants aquests darrers anys. S'han donat passes en la configuració d'un sector social radical i rupturista, encara petit, però cada cop més important i amb una definició política més clara; s'ha avançat també en la unitat i l'enteniment entre les forces consequentes de Catalunya.

No ens presentem i cridem la gent veritablement d'esquerres a abstenir-se. I malgrat les dificultats que representa per l'activitat revolucionària el soroll electorer, ens dedicarem a coses més útils i positives. Al rei borbó li hem preparat una rebuda com cal. Continuem en la solidaritat amb Nicaragua i Palestina. Donem la batalla a la burocràcia sindical i defensem les posicions de resistència i de lluita contra el capitalisme. Fomentem la insumissió contra la Prestació Social Substitutòria. Seguim lluitant per la llibertat dels presoners polítics catalans... I just el mes de maig farà 20 anys de la revolta de 1968, una bona ocasió per a reafermar la rebel.lia contra el règim, contra un sistema explotador, injust i opressor, per a impulsar més encara, també, les idees feministes, que van esclatar amb tanta força després d'aquell maig de "la imaginació al poder".

Josep Borràs

País Valencià

SALVEM LA LLENGUA: PASSEM A L'ACCIO

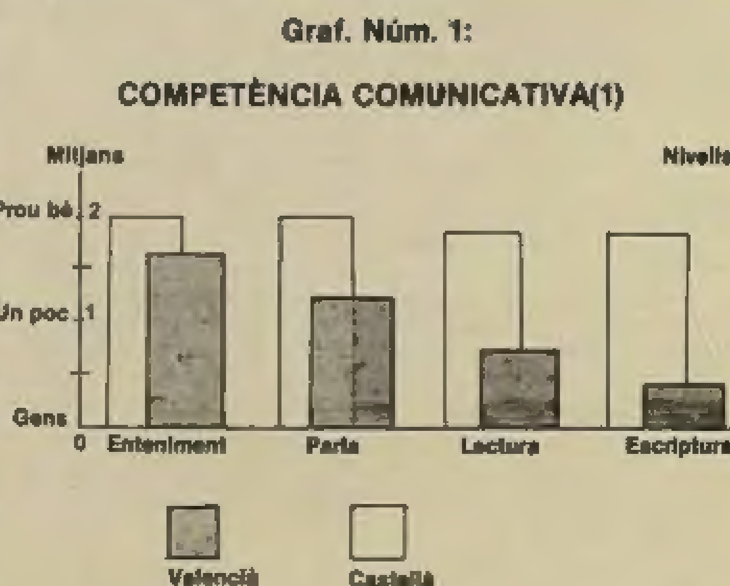
Fa poc Aitana va retransmetre la volta ciclista a la "Comunidad Valenciana" i ens quedarem bocabadats a l'escoltar el locutor anomenar "Valdiña" a Tavernes de Valldigna i dir-li "fideagua" a la fideua (plat típic de La Safor).

Açò és l'anècdota, però les dades són més esgarrifants i demostren que la llengua es troba en una situació molt crítica.

Segons l'estudi realitzat pel Departament de Sociologia de la Universitat de València, mentre el 99% entenen i parlen prou bé el castellà, sols el 70% entén prou bé el valencià i el 54% el parla. El monolingüisme castellà és del 11%, i tan sols un 25% de la població llegeix valencià i un 8% l'escriu prou bé.(Gràfic 1)

La situació és diferent segons les comarques (Taula 1). Hem d'aclarir que el conjunt de les zones d'Alcoi/Gandia, Castelló, València i Alacant abarca el 88,75% de la població total del País Valencià.

És significatiu que el major nivell de parla del valencià és dóna entre les generacions més adultes, per a descendir en el cas dels més joves. En canvi els joves (entre 15 i 24 anys) declaren saber escriure (això és efecte de l'introducció a l'ensenyament i no vol dir que l'empren normalment com a llengua escrita).

Els majors enemics del valencià són, curiosament, els valencians castellanoparlants (un 30% no entén gens el valencià), dada molt negativa si la comparem amb els emigrants castellanoparlants, dels quals tan sols un 18% no entén gens el valencià. Això és senyal d'una disposició contrària subjectiva per part del grup d'autòctons castellanoparlants (Taula 2).

D'altra banda, el nivell de comprensió, escriptura i lectura del valencià s'eleva amb el nivell d'estudis. No ocorre igual amb el nivell de parla, on el valor més elevat s'estableix en el grau d'estudis mitjà.

Pel que fa a l'utilització del valencià a l'àmbit familiar hi han reductes amb predomini del valencià oral com són la zona d'Alcoi-Gandia i el grup d'autòctons catalanoparlants, pero hi han algunes dades preocupants: quan més jove és la genració, menys parla valencià a l'àmbit familiar (Taula 3). La substitució pel castellà és més gran a les ciutats de més de 200.000 hab., i als nivells d'estudis més alts.

Una dada important per a vore els distints graus d'acceptabilitat dels idiomes en presència és el de la tolerància/intolerància.

En el estudi del que parlem s'els demanava als enquestats si se sentien incòmodes al parlar i al sentir parlar valencià/castellà. Les respostes són eloquents: podem dir que existeix una gran tolerància per ambdues llengües, però més elevada per al castellà que per al valencià. L'altra cara de la moneda, la intolerància, apareix en el seu màxim grau quan és tracta d'escoltar parlar en valencià que assoleix el 14% de la població. La intolerància front al castellà, pel contrari, situa les seues quotes més altres quan "cal parlar castellà" que assoleix el 7%. Els graus majors d'intolerància és donen als natius castellanoparlants i als inmigrants, amb l'atenuant de ser aquest darrer relativament més tolerant que el natiu (podríem dir que el sector autòcton castellanoparlant és el sector castellanòfon per antonomàsia).

De tota manera, un 54% de la població considera que tot el qui viu al P.V. hauria de saber parlar la nostra llengua, front a un 25% que pensa que no.

Algunes conclusions

Després d'analitzar aquests resultats, podem traure algunes conclusions:

1. Estem en presència d'un conflicte lingüístic com a conseqüència d'un procés molt llarg de substitució del valencià pel castellà.

2. Aquest desequilibri a favor del castellà sols pot adreçar-se amb la normalització de l'idioma amb menys status, o la substitució serà total, ja que la convivència de dues llengües amb les mateixes fun-

• • •

TAULA NUM. 1

NIVELL DE BILINGÜISME DE LES REGIONS VALENCIANES DE MAJOR A MENOR

	Nivell d'enteniment del valencià			Nivel de parla del valencià		
Regions sociolingüístiques	**Gens**	**Un poc**	**Prou bé**	**Gens**	**Un poc**	**Prou bé**
Alcoi/Gandia	0%	8%	92%	6%	10%	84%
Castelló	2	11	87	12	14	77
València	5	13	82	18	16	66
Alacant	8	23	69	27	24	49
Requena/Segorb	23	39	33	56	30	14
Oriola	41	33	26	73	18	9
Total Comunitat Valenciana	**11%**	**19%**	**70%**	**28%**	**18%**	**54%**

TAULA NUM. 2

NIVELL DE BILINGÜISME ENTRE NATIUS I INMIGRANTS SEGONS COMUNITATS LINGÜÍSTIQUES

	NATIUS		INMIGRANTS		
Nivell enteniment valencià	**Valencia-no-parlants**	**Castella-no-parlants**	**Catalano-parlants**	**Castella-no-parlants**	**Total**
Gens	2%	30%	—	18%	11%
Un poc	7%	38%	15%	34%	19%
Prou bé	92%	31%	85%	49%	70%
Mitjana	**1,9**	**1,0**	**1,8**	**1,3**	**1,6**

• • •
cions manca generalment d'estabilitat. El fet que el nivell d'escriptura i de lectura entre la joventud apleguen a assolir respectivament el 24 i 54% no vol dir que hem començat una fase de recuperació de la llengua. El valencià és una assignatura més a les escoles, però continua essent marginat dins el sistema educatiu.

3. Es cert que la situació no és la mateixa a totes les comarques, pero és qüestió de temps. Avui, excepte la zona Alcoi/Gandia i la població autòctona catalanoparlant, el predomini del castellà oral sobre el valencià és claríssim inclús a l'àmbit familiar.

A més a més, la societat valenciana no té, en aquests moments una actitud definida per a dirigir el conflicte per la via de la normalització del valencià. El fet que sols un poc més del 50% de la població considere que tots els valencians han de saber parlar-lo, i que només el 53% dels valencians consideren que llur llengua ha d'usar-se més del que es fa actualment, ho confirma.

4. La solució de qualsevol conflicte lingüístic no és independent de les ideologies. El procés de substitució d'una llengua per altra no és espontani, depén dels governs, que són qui s'encarreguen de solucionar els problemes lingüístics d'una nació amb la planificació i la política lingüística.

¿Què ha fet el PSOE des de la Generalitat?

Haugen (1983) distingeix les següents etapes de la planificació lingüística: selecció, codificació, vehiculació i elaboració. Al nostre parer el PSOE no ha passat de la primera. Lo primer seria fer la selecció, és a dir, l'opció a favor d'una varietat lingüística, que implica el reconeixement d'una situació de conflicte i l'establiment d'unes normes d'ús.

Com que el PSOE pensa que som espanyols, no té una orientació concreta de la seua política lingüística, o la té per omissió, perquè en la pràctica les mesures del PSOE (Llei d'ús) no han aturat el procés de substitució, son insuficients, i estan plenes de contradiccions.

a) Ambit d'ús no oficial:

—ajudes a la producció cultural en valencià (no obstant, l'estrena del Centre Dramàtic de la Generalitat s'ha fet amb una obra de Valle-Inclán, com si no haguessin autors i professionals valencians que fan un teatre de qualitat i en català).

—Subvencions a les publicacions en català.

—A l'àmbit comercial, cartells de fruites...

—Campanyes de sensibilització (alguns cartells).

b) Reciclatge dels funcionaris, junta qualificadora dels coneixements del valencià (tot paper mullat).

c) Subvencions als ajuntaments i altres institucions per a fomentar el coneixement del valencià.

d) Toponimia: malgrat que hi ha un decret normalitzador espacific, encara hi han moltíssims pobles retolats en castellà, i els transports que depenen de la Generalitat (com el "trenet" de València) encara no han normalitzat i continuen venent billets en castellà.

e) Administració de Justícia: admiteix les denúncies i els escrits en valencià, però mai dicten les sentències, ni els requeriments ni fan cap paper en valencià.

f) Ensenyament: sols han plantejat l'ensenyament "del" valencià i l'elaboració d'alguns materials didàctics. L'ensenyament "en" valencià no entra en els seus plans com ho ha demostrat l'inhibició del govern valencià al conflicte de la Universitat de València.

g) I lo més greu: els mass media. No hi ha televisió en català. AITANA emiteix quasi completament en castellà i el menyspreu del canal autonòmic de TVE per la nostra llengua és evident. Ten sols hi ha una emissora de ràdio (de les 14 que poden sintonitzarse a València ciutat) que parla en català.

Passar a l'acció

Davant aquesta política espanyolista i de genocidi cultural del PSOE cal passar a l'acció.

No ens aturarem fins aconseguir que el català siga l'única llengua oficial, i això no vol dir menysprear els drets dels castellanoparlants. Simplement és aclarir quina és l'orientació de la política lingüística que cal seguir.

Per aconseguir-ho hem d'actuar des del carrer, denunciant les institucions i obligant-les a normalitzar:

a) L'ensenyament: buscant experiències d'ensenyament en valencià, d'acord amb algunes associacions de pares, d'acord, sobretot, amb els alumnes.

b) Els organismes oficials: s'han de normalitzar. Si no ho fan ells ho farem nosaltres. Retolem els carrers, els hospitals, les estacions de trens i autobusos. Exigim de les empreses estatals (Correus, Renfe, Telefónica, etc) que utilitzen el català.

c) Però sobretot, hem de recuperar la parla. Una de les coses més importants avui és neutralitzar la part de la població castellanòfona, perquè la d'ells és una actitud política espanyolista que no té res a vore amb el seu dret de parlar castellà, com ho demostren les dades anteriors. Parlem valencià encara que ens contesten en castellà.

I tenim una batalla per davant que és de vital importància per al futur de la llengua: la televisió valenciana.

Hi han rumors de que la TVV serà un 50% en castellà. Eixa pareix ser la proposta del PSOE i l'eliminació del representant d'IU-UPV del Conseil d'Administració, que està pactant-se entre bastidors apunta en eixa direcció. Exigim el 100% de la TVV en català.

La Crida a la Solidaritat ja ha fet moltes accions ha València, i també a Alcoi, Dènia... i la campanya s'intensificarà segons s'apropa el 25 d'Abril, dia de lluita nacional al País Valencià.

Corresponsal

TAULA NUM. 3

MITJANA D'ACTUACIÓ BILINGÜE DE L'AMBIT FAMILIAR EN FUNCIÓ DE L'EDAT

Ambit familiar	18-24	25-34	35-44	45-54	55-64	+ 65	Mitjana
Parla amb el seu pare	2,2	2,2	2,3	2,4	2,4	2,6	2,3
Parla amb la seua mare	2,2	2,2	2,3	2,4	2,4	2,7	2,3
Pares entre ells	2,3	2,3	2,4	2,5	2,5	2,6	2,4
Mitjana	**2,2**	**2,2**	**2,3**	**2,4**	**2,4**	**2,6**	**2,3**

Per què parlar de l'ensenyament?

NORMALITZACIO LINGÜISTICA A L'ENSENYAMENT

Parlar de l'ensenyament és parlar d'un dels mecanismes que té una societat per transmetre els seus valors, la seva cultura i també la seva llengua. Es per això que aquest juga un paper fonamental per bé que no l'únic en el procés de normalització lingüística.

Aconseguir la normalització lingüística als centres d'ensenyament consisteix en aconseguir que el català sigui la llengua vehicular i d'aprenentatge, és a dir que a l'escola s'ensenyi el català i en català. Solament si els centres educatius estan normalitzats aconseguirem la integració de tots els escolars i això té un clar i directe ressò en el procés polític-i-social i constitueix una peça clau en el camí a la plena normalització lingüística i cultural.

Fins el 1983, any en què es va aprover la llei de Normalització lingüística, no existia cap marc legislatiu global. Els diferents decrets que havien anat apareixent, des que el 1975 es va donar un primer pas (deixant de proscriure's el català) amb el decret de "lenguas nativas" i acceptant que el català pogués (no que hagués de) ensenyar-se a les escoles, no havien fet més que anar matitzant aquest reconeixement inicial, concretant l'ensenyament del català en unes hores setmanals o plantejant que s'havien de fer unes determinades matèries en llengua catalana (això volia dir que s'ensenyava el català), però no es plantejava com catalanitzar l'ensenyament. No s'obre cap via a un plantejament d'ensenyament en català. No s'assumeix en cap d'aquest decrets, el projecte de l'ensenyament del català i en català.

Qué suposa la llei de Normalització lingüística

Es per aquest motiu que era molt important un marc legislatiu on es contemplés des d'aquest enfoc i dins d'un marc global, l'ensenyament com una peça més dins els factors que intervenen en el procés sòcio-cultural.

Ens trobem que apareix l'esperada llei, i per bé que possibilita un creixement quantitatiu de l'ensenyament del català, no en garanteix l'aspecte qualitatiu. L'objectiu fonamental de la llei queda concretat: "Que tots els nens i nenes de Catalunya acabin el vuitè d'EGB amb el coneixement correcte del català". Això suposa igualar legalment la situació de totes les escoles de Catalunya quant als drets lingüístics. Malgrat aquesta igualtat de drets no és més que una declaració de principis, ja que a la pràctica no existeixen les condicions per a fer-ho possible.

No es crea una xarxa escolar on tothom tingui el mateix tipus de possibilitats, sinó que es deixa a la voluntat personal dels pares i ensenyants el que es faci l'ensenyament en català, o només s'aprengui el català. Així, doncs, depèn d'un cúmul de "circumstàncies" el que una escola tingui les millors condicions per aconseguir els objectius proposats.

Aquesta llei és una porta oberta a l'ambigüitat, i no facilita el procés de normalització sinó més aviat vol consolidar una situació de bilinguisme, a més de crear una doble xarxa d'escoles; les que fan ensenyament del català i en català i les que només fan ensenyament del català.

Situació actual

Als centres d'ensenyament bàsic la situació fonamentalment es concreta en dos tipus d'escoles, tret d'un reduït nombre de centres (inferior al 10%) que té com a llengua única el català.

–Per una banda les escoles que cobreixen els mínims legals: fer unes hores a la setmana en català, i mantenir el marc escolar absolutament castellano-parlant. Aquesta situació no és precisament afavoridora, doncs pel fet que es facin un nombre d'hores de català en un ambient totalment castellà, no es crea cap hàbit d'ús del català. Són la majoria: un 70% dels centres.

–D'altra banda les escoles que fan l'opció del que se'n diu projecte d'immersió, que malgrat augmentar el nombre no arriba a sobrepassar el 25% de les escoles de Catalunya.

Cal aclarir què vol dir projecte d'immersió. Aquest projecte en principi suposa un avanç dins el procés de normalització, amb l'objectiu que el català passi a ser la llengua de relació i d'aprenentatge de l'aula i de totes les activitats escolars, en lloc d'èsser la llengua d'unes determinades matèries i associada a uns/es determinats/des professors/es. El projecte d'immersió, per a dursa a terme, suposa l'acord del claustre que decideix posar-lo en pràctica. Això vol dir una responsabilitat de tothom en el projecte, doncs la dinàmica del mateix comporta que gradualment i començat pels cursos de més petits, el català es va ampliant com a llengua única a tots els nivells de l'escola, comprometent a tots els mestres del centre, i no només a aquells que imparteixen les matèries de català.

Aquest projecte toti suposant un avanç qualitatiu important —que l'escola en un termini de 10anys acabi essent totalment catalana—. Un dels primers i decisius és el relatiu a la plantilla de mestres que té l'escola on s'ha decidit dur-lo a terme. La mobilitat de les plantilles que les escoles públiques venen patint dificulta la tasca així, un equip (claustre) pren la decisió i en un parell de cursos aquest ha canviat en un 60% o més en alguns casos i la gent nova no té el mateix compromís respecte al projecte.

Els reciclatges i cursos de preparació s'han de fer en hores personals, no es considera que formin part de la professió, estant en funció de la bona voluntat de les persones que tenen ganes de millorar els seus coneixements.

Les dificultats dels nens amb problemes d'aprenentatge (sord, dislèxics, o amb qualsevol tipus de retard...) es veuen agreujats doncs els professors d'educació especial molt sovint no dominen el català. D'altra banda, no es té en compte la peculiaritat de la situació i les aules estan molt més plenes del que és òptim en aquest casos on el contacte personal és fonamental.

El problema d'integrar nens repetidors de cursos inmediatament superiors, amb aprenentatges fets en castellà, o vinguts d'altres escoles són problemes de difícil solució.

Assegurar unes condicions pedagògiques

Resumint, si es vol que aquest procés sigui positiu cal assegurar unes condicions pedagògiques: nombre més reduït de nens per aula, material didàctic, mestres suficients i preparats, coordinació d'experiències... questions que l'administració no està garantint. El projecte pateix de tots aquest entrebancs i alguns més i fonamentalment continua endavant a partir dels esforços personals dels ensenyants. Pel que fa a l'ensenyament mitjà la situació és molt pitjor. Es considera que els escolars a 8è han assolit una igualtat en el domini lingüístic i per aquesta raó l'aprenentatge el podran fer en català o castellà segons el professor de torn consideri oportú. Tret, clar, de l'assignatura de llengua catalana que és obligatòria al BUP, però deixa de ser-ho al COU, passant a ser una assignatura optativa, no així la llengua castellana que continua sent obligatòria.

Aquesta situació es produeix perquè la llei marc, les disposicions que la concreten i les corresponents dotacions econòmiques que determinen, en definitiva, que es dugui a terme, responen a un projecte polític. Projecte polític (del govern de la Generalitat) dins del qual no es contempla com a objectiu que l'ensenyament doni les mateixes oportunitats a tothom i sigui compensador de desigualtats, sinó més aviat s'acull a la idea que l'ensenyament ha de respectar la societat i les seves diferències, i en la societat catalana hi ha diferències socials, culturals, i lingüístiques. El seu objectiu no és modificar aquest estat de coses, sinó mantenir una actitud paternalista front aquells que reclamen els seus drets enlloc d'assumir les seves responsabilitats com administració i garantir igualtat de condicions per a tothom.

Ruser

Aires burocràtics a les CCOO:

LA NOVA "SINTESI"

Aires burocràtics recorren les CCOO. Reformisme i burocratisme han anat, tradicionalment, de la má. No ens trobem, avui, en cap situació excepcional. En tot cas, hi ha un atiament d'aquestes conegudes tendències.

Els darrers congressos de CCOO han significat uns canvis en aquest sindicat dels que segurament no en som prou conscients la gent revolucionària que hi treballen. Canvis que suposen uns aires més burocràtics, menys tolerants amb les posicions minoritàries, més patrimonialistes, en definitiva, per part de la nova majoria. Efectivament, si aquesta congressos de CCOO varen significar un enfortiment realment important de l'esquerra sindical, també varen conformar la "nova majoria" al passar-se al corrent prosoviètic a les posicions del PCE-PSUC. Un desplaçament a la dreta (el PCE-PSUC no s'ha mogut, és el PCE/PCC qui s'ha mudat cap a la dreta i amb una generositat inflacionària) que ha estat batejat amb la paraula "síntesi". Aquesta claudicació accelerada d'antigues posicions ha motivat que sigui, precisament, el PCPE/PCC el sector dins de CCOO que més fòbia agressiva tingui envers les posicions i la gent de l'esquerra sindical. Potser alguna cosa a veure tindrà amb allò de "matar la mala consciència"... Hi ha excepcions, aquí apuntem l'actitud general. Sí, amb una línia de corresponsabilització amb el reformisme més descarat, s'hi escreu també una corresponsabilització amb els mètodes burocràtics contra la gent que denuncia les aberracions més evidents que es fan en nom de les CCOO. I això és més evident en determinats sectors i empreses. Allà on la línia ha estat més claudicant i més procliu a les pretensions patronals, més virulència hi ha hagut contra aquella gent que defensava no ja línies revolucionàries, sinó simplement actituds de decència sindical. Perquè hi ha llocs i moments que defensar la més elemental línia d'oposició als plans patronals, significa situar-se a l'esquerra de la línia oficial de CCOO i a molts metres de distància. No és tant un mèrit de l'esquerra (que també ho és) sino una vergonya per a les posicions que defensa la "nova majoria".

Per a dur a terme "tranquil·lament" aquesta línia de claudicació, la gent de l'esquerra sindical molesta. Reformisme i burocratisme van de la mà a les CCOO, històricament i actualment. Hi ha varis exemples, però només en posarem dos: Seat i banca.

Va bé el negoci, eh?

Seat

Ens trobem aquí amb una multinacional, la Volkswagen, que té la majoria de les accions de Seat, anteriorment en mans del capital públic. Una multinacional que quan va fer-se càrrec de Seat tenia uns objectius molt clars i no molt originals en el sistema capitalista: fer beneficis. Per això calia tot un seguit de mesures que suposaven un increment de la producció, reduint els costos i empitjorant les condicions laborals de la plantilla. Promeses d'ampliació de les inversions, de noves plantes... sempre van quedant retardades en el temps. De moment, la VW va obtenir uns resultats superiors als esperats durant l'any 87. Va vendre 400.000 vehicles, xifra que vol augmentar a 450.000 durant l'any 88. Aquest salt productiu no vol fer-lo per mitjà de noves inversions, sinó incrementant les mesures d'explotació. La direcció de CCOO de Zona Franca (majoria PSUC, amb la total complaença del PCC) ha estat fidel col.laboradora d'aquestes pretensions patronals. Si hi afegim una pràctica del més pur "clientelisme sindical" (on s'ha d'estar afiliat a CCOO o a la UGT per a que els familiars puguin optar a un contracte eventual de treball a la Seat) tindrem un quadre més o menys complet. La denúncia d'aquestes mesures ha pertocat principalment a la secció sindical de la Unitat Productiva de Seat Martorell, la segona secció sindical en número d'afiliats (quasi 600) i que té una majoria d'esquerra sindical. La més petita oposició a les mesures acceptades i defensades per les CCOO de Zona Franca, significa un grau d'enfrontament molt gran.

Les primeres mesures de repressió burocràtica van arribar a mitjans de febrer. Van caure, sobre dos militants del nostre partit: Antonio Gil (que és el Secretari General de la secció sindical de CCOO de la Unitat Productiva de Martorell) i Diosdado Toledano. El primer va ser expulsat de la "Comissió dels 12" (la comissió que negocia els convenis) i del Secretariat de CCOO de Seat/Catalunya (és a dir la que agrupa al conjunt de seccions sindicals de tots els centres de la Seat). El segon també és expulsat de l'executiva de Seat/Catalunya. Els "delictes" que han perpetrat és ser fidels a les decisions de la seva secció sindical i negar-se a callar totes les corrupcions i mesures antiobreres de la que és corresponsable la secció sindical de CCOO de Zona Franca. No es tracta d'una secció sindical "bona" i una de "dolenta". Es més simple: una secció sindical defensa una línia de resistència i denúncia de les agressions patronals, i una altra les accepta.

Banca

El 4 de febrer, dia que la majoria de treballadores i treballadors de banca va votar contra el conveni proposat per quasi el 80% de la mesa negociadora, va significar una gran derrota pel sindicalisme practicat al sector per les direccions de CCOO i UGT. Més de 2.000 vots de diferència a favor del "no" i amb una participació de quasi el 90% expliquen l'afirmació anterior.

La reacció dels dirigents de CCOO i d'UGT va ratllar amb la idiotesa. Varen queixar-se de l'alta participació (perquè segons ells, els "quadres" dels bancs havien anat a votar que "no", al.lucinació que és tota una mostra de la rigurositat sindical d'aquesta gent); varen acusar a la gent bancària de "corporatius" i de "reaccionaris" (no essent aquest el cas dels votants del "sí", donat que, segons paraules de dirigents de CCOO, aquests havien comprès el missatge sindical del conveni); varen assegurar que la gent bancària s'havia equivocat donat que aquest era l'únic conveni possible; varen, en definitiva, dir moltes bajanades.

Pitjor és encara la voluntat de les direccions de CCOO i d'UGT (a més del sindicat patronal FITC) de signar aquest conveni després del referèndum del 4 de febrer... aquest és el sindicalisme que no admet posicionaments contraris!.

La gent de CCOO que va defensar el "no" és objecte de tot tipus de presions. Presions que es transformen ràpidament en brutícia. Perquè brutícia és dir, com ho han fet alguns dirigents sindicals del PCC i del PSUC del sector, que "el 'no' és una maniobra d'un partit polític que té obscurs interessos extrasindicals". Quan es fa, ús d'aquests paranys, és prou evident que la raó està lluny de qui els utilitza. Hi ha també amenaces d'expulsions a la gent més representativa de la part del "no" al si de les CCOO. Els motius: haver signat dos documents públics com delegats i delegades de CCOO explicant la posició contrària al conveni, i haver respectat la decisió majoritària d'aquelles seccions sindicals favorables al "no".

Punt final

Quan el PCPE/PCC va fer l'opció d'acceptar les posicions sindicals que abans havia criticat, segurament sabia quin era el punt de sortida. No sabia quin era el punt d'arribada. Ara comença a ser evident per a molta gent: el reformisme més aberrant. No dubtem, perquè ho sabem, que un sector del PCPE/PCC assisteix a l'espectacle amb vergonya i el cap baix. No els hi falten raons.

Ara l'artilleria de la "nova majoria" apunta als reductes de les posicions revolucionàries (un dibuix molt marcial, però que descriu bé la situació). Si guanyen la batalla tot serà més fàcil per la "nova majoria". Impedir-ho és la nostra tasca. I si no ho impedim, treballarem des d'on faci falta mantenint posicions de ressistència.

Daniel Raventós

I la lluita?

LES QUATRE CENTRALS CATALANES

Nom	Potència(Mw)	Propietaris	Any de funcionament
Vandellós I	500	5 companyies	1972
Ascó I	930	FECSA (60%) i Enher/Endesa (40%)	1983
Ascó II	930	FECSA (40%) Enher/Endesa (40%) HECSA (15%) i F.E. Segre (5%)	1985
Vandellós II	982	Enher/Endesa (72%) i Hidrola (28%)	1988

Ecología

CATALUNYA: UNA TERRA NUCLEAR

Amb la central nuclear de Vandellós II, la nostra nació té el "privilegi" d'ésser una de les primeres potències nuclears del món. Un món que ja està molt nuclearitzat.

Es comú admetre que l'Estat francès és el més nuclearitzat del món. I es posa com a demostració el fet que més del 65% de la seva energia elèctrica és d'origen nuclear, a més de representar el 50% de tota la potència nuclear de la CEE. Doncs bé, quasi el 70% de la producció elèctrica de Catalunya, comptant la central de Vandellós II, tindrà el seu origen en l'energia nuclear. Quatre centrals nuclears en un radi de 35 kilòmetres, un potencial total de 3.342 Megawatts: una concentració difícilment repetida a qualsevol indret del món. El risc que això representa és impressionant. Ho podem veure amb una comparació. La comissió d'Energia Atòmica dels Estats Units (que no és, precisament, l'avantguarda mundial de la lluita antinuclear) va fer un estudi segons el qual si una central nuclear de 150 Mw (és a dir, 22 vegades inferior a la potència de les "quatre catalanes") deixés escapar el 50% de la seva radioactivitat, i suposant una ubicació a 50 kilòmetres d'una ciutat mitjana, ens trobaríem amb aquest panorama: 3.400 persones mortes, més de 40.000 persones ferides i de 27.000 a 400.000 kilòmetres quadrats contaminats. La part dels PPCC que anomenem Principat no arriba a 32.000 kilòmetres quadrats... El complex nuclear de les "quatre catalanes" només està a 140 kilòmetres de Barcelona i a quatre passes de la ciutat de Tarragona. Encantador!

«Acostumem a sentir i llegir amb molta freqüència la paraula "accident" referida a les anomalies (amb risc) de funcionament de les centrals nuclears. Es un subterfugi. Més ben dit: una falsia».

El món té en aquests moments més de 400 centrals nuclears (i més de 150 en construcció). EEUU, la URSS i l'estat francès agrupen quasi el 60% de la potència mundial instal.lada. La tendència és a augmentar la potència mitjana de cada nova central nuclear. El motiu principal d'aquest fet és el menor cost mitjà del kilowatt produït en un reactor de molta potència. Concretant més, el cost d'un Kw produït per un reactor de 200 Mw és dues vegades més gran que el produït per un reactor de 1.000 Mw(1). Segons el quadre, la primera central "catalana", que va entrar en servei al juliol del 72, tenia una potència de 500 Mw; la de Vandellós II ja té una potència de quasi el doble.

També cal remarcar que durant aquests darrers anys s'ha incrementat moltíssim la instal.lació de centrals nuclears als estats anomenats del "tercer món". Això significa un llast econòmic fortíssim per a aquests estats. Efectivament, els costos de producció d'una central nuclear, tal com assenyala B.Commoner en l'article citat, són molt més grans en els estats del "tercer món" que no pas als estats industrialitzats. S'estima que el cost de les centrals nuclears a la India és d'uns 800/900 dolars per Kw, de 3.000 al Brasil i de 15.000 a Kuwait. El risc d'accident (i després tornarem sobre això) també és molt més gran en aquests estats donat les menors mesures de seguretat (mesures que no són cap meravella com ho demostra, per exemple, el Pla d'Emergència Nuclear de Tarragona) i les també menors disponibilitats d'infraestructura. La població és un factor que cal afegir en la llista dels "problemes" que les centrals nuclears aporten al "tercer món". Efectivament, la major part d'aquests estats amb centrals nuclears tenen una densitat de població molt superior a la dels estats industrialitzats. La India i Corea del Sud tenen, per exemple, una densitat aproximada de 200 i de quasi 400 habitants per kilòmetre quadrat, respectivament. Per a fer-nos una proporció, els EEUU tenen una densitat d'aproximadament 25 hab/km i l'estat espanyol d'una mica més de 70. (Per cert, Catalunya és també una nació molt densament poblada: uns 186 hab/km.).

«La potència nuclear de Catalunya està ajustada (si es que està permès utilitzar aquesta dubtosa expresió) a les necessitats elèctriques de la nostra nació?. La resposta, sense entrar en molta ideologia,a és negativa.»

Acostumem a sentir i llegir amb molta freqüència la paraula "accident" referida a les anomalies (amb risc) de funcionament de les centrals nuclears. Es un subterfugi. Més ben dit: una falsia.

Segons el Congrés dels EEUU, entre 1974 i 1984, varen produir-se 151 "accidents" molt greus i milers de menors. Aquest "accidents" van tenir per escenari la quasi totalitat dels estats amb centrals nuclears. Es aquesta realitat la que fa afirmar a determinat autor: *«la noció d'accident o d'excepció no té capt sentit: no es pot errar 3.000 cops per any (millor seria dir 6.000) segons la Comissió de Regles Nuclears, en un domini suposadament de ciència exacta. Es a partir d'aquestes constatacions que pot estimar-se molt versemblant un o dos "accidents" grans, del tipus Txernobil, en els propers 20 anys»*(2). Conclusió que no ens porta, precisament, a saltar d'alegria.

La potència nuclear de Catalunya està ajustada (si es que està permès utilitzar aquesta dubtosa expresió) a les necessitats elèctriques de la nostra nació? La resposta, sense entrar en molta ideologia, és negativa. Veiem-ho. A finals del 87, Catalunya tenia una potència, comptant Vandellós II, de 9.071 Mw i amb aquesta distribució segons l'energia d'origen: 3.342 nuclears (el 37%), 2.926 hidràulics (el 32%) i 2.801 tèrmics (el 31%). Anem a la demanda. La potència màxima d'electricitat (3.360 Mw) és demandada a la nostra nació només durant 100 hores a l'any. Per tant, hi ha una potència instalada 2,7 vegades superior a la potència màxima demandada. Si treièssim la potència que aporta Vandellós II, resulta que encara hi hauria una potència instalada 2,4 vegades superior a la mencionada potència màxima que s'ha demandat a Catalunya. Cal, doncs, afirmar que Vandellós II és innecessària (i per suposat que totes les nuclears ho són d'innecessàries, però aquí ho volem dir en el sentit d'inútil).

Qui ho paga? Segons el Grup de Científics i Tècnics per un Futur No Nuclear *«65 pessetes de cada 1.000 procedents dels rebuts són per a fer front al desgavell nuclear»*. Però concretem més: 39 ptes. van destinades a atendre les obligacions econòmiques de les centrals nuclears no incloses en el PEN; 14 ptes. són per a fer front a la segona part del cicle de combustible nuclear; 12 ptes. són destinades a finançar l'estoc bàsic d'urani. Total, ja ho hem dit, 65 ptes. de cada 1.000 del rebut de la llum cap al desgavell nuclear(3). Un encís.

"Accidents", és a dir, "norma habitual" amb greus perills per a la població; negoci per a les companyies elèctriques; irracionalitat en la planificació de la producció d'energia elèctrica; tipus de procés productiu particularment autoritari...

«Qui ho paga?. Segons el Grup de Científics i Tècnics per un Futur No Nuclear "65 pessetes de cada 1.000 procedents dels rebuts són per a fer front al desgavell nuclear".»

hi ha moltes raons per seguir dient: *"Nuclears? No, gràcies"*. O, simplement, *"Nuclears a la merda"* que potser és més expressiu.

Daniel i David

(1). Barry Commoner "Tiers monde et nucléaire". INPRECOR n° 254, 30/11/87.

(2). Léonce Aguirre "Un an après Tchernobyl, la menace nucléaire". Critique Comuniste n° 64, juny 1987.

(3). Santi Vilanova. Xarxa n° 6, març 1988.

